

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **Ing. R. S.**, zastoupený JUDr. Ludvíkem Ševčíkem, advokátem se sídlem Koblížná 19, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 1. 2008, č. j. 57 Ca 25/2007 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 2856 Kč, a to do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho advokáta, JUDr. Ludvíka Ševčíka.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobce dne 11. 8. 2006 řídil jízdní kolo a před křižovatkou, kde chtěl odbočit, vjel na příčné nerovnosti, nezvládl řízení a upadl. Při pádu utrpěl žalobce zranění a byl převezen do nemocnice. Tyto skutečnosti jsou mezi stranami nesporné.

Rozhodnutím ze dne 5. 3. 2007, č. j. MK/22994/06, sp. zn. S-MK1208/06/OD/Lap, Městský úřad Kuřim, odbor dopravy, shledal žalobce vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, pro porušení § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a uložil mu pokutu podle § 22 odst. 4 zákona o přestupcích ve výši 25 000 Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost

uhradit náklady řízení v souladu s § 79 odst. 1 zákona o přestupcích ve výši 1000 Kč stanovené podle vyhlášky č. 231/1996 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 5. 2007, č. j. JMK 41015/2007, sp. zn. S-JMK 41015/2007/OD/Pol, zamítl a rozhodnutí správního orgánu 1. stupně potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Brně, ve které zejména namítal, že (1) v řízení před správním orgánem nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav ve vztahu k otázce zavinění žalobce; (2) správní orgán I. stupně porušil § 74 zákona o přestupcích tím, že jednal dne 5. 3. 2007 bez přítomnosti zástupce žalobce, ačkoliv se zástupce řádně a včas omluvil; a že (3) ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích v relevantním znění (tj. platném od 1. 7. 2006 do 21. 8. 2007) nelze vykládat tak, že za „zranění“ ve smyslu tohoto ustanovení se považuje i zranění toho, kdo při porušení zvláštního právního předpisu (zákon o silničním provozu) sice způsobí nehodu, nicméně zraní *pouze* sám sebe.

Krajský soud žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 16. 1. 2008 zrušil, přičemž krajský soud se ztotožnil se všemi uvedenými žalobními námitkami.

II.

Shrnutí základních argumentů uvedených v kasační stížnosti a vyjádření žalobce

Žalovaný („stěžovatel“) napadl rozsudek Krajského soudu v Brně kasační stížností, v níž uvádí důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem.

Stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti všem třem závěrům krajského soudu. Za první namítá, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Za druhé konstatuje, že správní orgán I. stupně nepochybil, když jednal dne 5. 3. 2007 bez přítomnosti zástupce žalobce. Za třetí, stěžovatel argumentuje, proč se § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích v relevantním znění (tj. platném od 1. 7. 2006 do 21. 8. 2007) vztahuje i na dopravní nehody, při nichž byl zraněn pouze viník nehody. Stěžovatel se opírá jak o jazykový výklad, tak o systematický výklad předmětného ustanovení a dospívá k závěru, že pojem „zranění“ použitý v § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích v relevantním znění pouze vymezoval kategorii dopravní nehody dle jejich následků, bez ohledu na to, kdo toto zranění utrpěl.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, přičemž poukázal na to, že právní závěry stěžovatele vyjádřené v rámci třetího stížního bodu jsou v příkrém rozporu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu.

III.

Právní hodnocení věci

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj zaměstnanec, jenž má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., přičemž neshledal kasační stížnost důvodnou.

Klíčovou otázkou v projednávané kasační stížnosti je posouzení, zda bylo možné vztáhnout skutkovou podstatu přestupku dle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, ve znění platném od 1. 7. 2006 do 21. 8. 2007, i na případy, kdy sice obviněný z přestupku porušením zvláštního právního předpisu způsobil dopravní nehodu, při které došlo ke zranění osoby, nicméně jedinou zraněnou osobou byl on sám. Otázky dostatečného zjištění skutkového stavu ve vztahu k zavinění žalobce a přípustnosti jednání před správním orgánem I. stupně bez přítomnosti zástupce žalobce jsou vzhledem k otázce výkladu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích akcesorické. Pokud totiž nebylo možné žalobci udělit pokutu za přestupek zakotvený v § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, ve znění platném od 1. 7. 2006 do 21. 8. 2007, je další šetření skutkového stavu či zkoumání, zda bylo respektováno procesní právo obviněného na ústní projednání přestupku před správním orgánem I. stupně, bezpředmětné.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že tuto otázku již ve své rozhodovací činnosti opakovaně řešil a dospěl k závěru, že jednání viníka dopravní nehody jako přestupek dle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích (ve znění platném od 1. 7. 2006 do 21. 8. 2007) v těchto případech (tj. když sice způsobil dopravní nehodu, při které došlo ke zranění osoby, nicméně jedinou zraněnou osobou byl on sám) kvalifikovat nelze. V rozsudku ze dne 22. 11. 2007, č. j. 5 As 42/2007 - 54, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že *„u dopravní nehody, jejímž jediným účastníkem a současně jediným zraněným byl pouze řidič, který způsobil dopravní nehodu, spočívá nebezpečnost jednání a zájem společnosti na potrestání pouze za porušení zvláštního právního předpisu, nikoliv za nedbalostní sebepoškození zdraví, a proto závěr krajského soudu o nesprávné právní kvalifikaci správním orgánem je správný. Sankce za nedbalostní sebepoškození zdraví by nebyla účinná, účelná a neměla by smysl“*. V rozsudku ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008 - 77, publikovaném pod č. 1684/2008 Sb. NSS, pak Nejvyšší správní soud toto pravidlo vztáhl i na situace, kdy byli účastníci nehody dva (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2008, č. j. 5 As 14/2008 - 48, www.nssoud.cz). V rozsudku sp. zn. 2 As 9/2008 se dále Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, jak věc posoudit v situaci, kdy stěžovatelka v citované věci tyto důvody v řízení před správními soudy vůbec neuplatnila. V daném případě ovšem není třeba tuto otázku posuzovat, neboť žalobce předmětnou námitku v plném rozsahu v žalobě uplatnil.

Zdejší soud nevidí v projednávané věci žádný rozumný důvod, pro který by se měl od výše citovaného právního názoru, který ve svých předchozích rozhodnutích vyjádřil, jakkoliv odchylovat. Jedná se již o ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která sjednotila rozpornou rozhodovací činnost na úrovni krajských soudů (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 2. 2007, č. j. 51 Ca 9/2006 - 27, na jedné straně, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 2. 2008, č. j. 58 Ca 80/2007 - 42, na straně druhé). Tato kasační námitka je tedy nedůvodná; v podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na citované rozsudky vedené pod sp. zn. 5 As 42/2007 a sp. zn. 2 As 9/2008.

Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel neuspěl se svou námitkou týkající se výkladu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, ve znění platném od 1. 7. 2006 do 21. 8. 2007, není třeba se již blíže zabývat námitkami týkajícími se zjišťování skutkového stavu či jednání před správním orgánem I. stupně, jelikož by to nemělo na výsledek v projednávané věci žádný vliv. Jinými slovy, jestliže dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud zcela po právu zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jakožto nezákonná, neboť předmětný skutek žalobce není

přestupkem, z něhož byl žalobce shledán vinným a za nějž byl postižen, nemá již smysl zabývat se případnými vadami řízení, v jehož rámci byla tato nezákonná rozhodnutí vydána.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalobce byl naopak v řízení o kasační stížnosti úspěšný, má tedy právo na náhradu nákladů, které v tomto řízení důvodně vynaložil. Výše náhrady se sestává z odměny advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti, tj. 2100 Kč) a z paušální náhrady hotových výdajů advokáta 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a DPH ve výši 19 % (tj. 456 Kč), celkem tedy 2856 Kč.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 6. března 2009

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu